A ZÜLLÖTT ASSZONY

NAGY KÁROLY

TARTALOM

Egy napi sötétzárka
Elájult? - Igen
A züllött asszony
Te sírsz, ha fürdetnek?
A bestia
Két ember jöhet számításba!
A nyilazó Ámor
Igen, visszaeső bűnös vagyok!

Egy napi sötétzárka

Mr. Green, a rjeburni fegyház igazgatója befejezte az írást és megnyomta az íróasztalára szerelt csengő gombját.

Nagybajuszú, tömzsi, egyenruhás férfi lépett be.

- Őrmester, vezesse fel a 321-est!

Az őrmester feszesen tisztelgett és kiment. Az igazgató elővette a fegyháznaplót, kikereste benne a háromszázhuszonegyedik oldalt és figyelmesen olvasta végig. Mire elkészült, kopogtattak az ajtón.

- Lehet!

Az őrmester lépett be a rabbal.

A 321-es lassú léptekkel jött be a szobába. Az igazgató figyelmesen nézett végig rajta. Pillanatokig vizsgálta, tetőtől talpig.

A 321-esnek magas, értelmes homloka volt. Szőke haja gondozatlanul lógott a szemébe, hibátlan alakját a bő rabruha sem tudta elrontani, nagy, barna szemében szenvedések és titkok tüzeltek.

Az igazgató most lassan, kényelmesen cigarettára gyujtott és intett az őrmesternek.

- Maga kimehet, őrmester!

Az őrmester tisztelgett, megfordult és kiment.

- Heléne Worth!

A 321-es felpillantott; kicsit meglepte, hogy a nevén szólítják. Elszokott tőle. Ebben a házban nincsenek nevek. Igazgató úr van, őrmester úr van, felügyelő van, azonkívül csak számok, szürke, semmitmondó és mégis olyan sokmindent kifejező számok.

- Heléne Worth! - ismételte az igazgató.

- Igenis, igazgató úr!...

- Maga holnap délután hat órakor szabadul.

- Igenis.

- Tizenhathónapos büntetését kitöltötte és ezalatt az idő alatt példásan viselkedett. Két hónappal ezelőtt, anélkül, hogy maga tudott volna róla, megkérvényeztem, hogy hátralékos büntetését engedjék el. Sajnos, a kérvényt elutasították, nem sikerült.

- Köszönöm, igazgató úr!

- Most pedig közölnöm kell magával, amiért tulajdonképpen felhivattam.

Elgondolkozva köszörülte a torkát, aztán monoton hangon folytatta.

- Magának van egy kislánya, Edna Worth, négy éves; így van?

Az asszonynak arcába szökött a vér az izgalomtól.

- Így van, igazgató úr.

- Amikor maga bevonult ide, a gyermeket férjének rokonai vették magukhoz. Miután az ön kiszabadulása esedékessé vált, a rokonok bejelentették a gyámhatóságnál, hogy a gyermeket ők akarják nevelni.

Heléne Worth megkapaszkodott az íróasztalban.

- Ők akarják?... az én gyermekemet?...

- Igen. A rokonság véleménye szerint ön olyan életmódot folytatott, amely alkalmatlanná teszi egy gyermek, különösen egy leánygyermek nevelésére.

- De igazgató úr, hiszen én...

- Ne velem vitatkozzék, Mrs. Worth, én csak a tényeket mondom el. A gyámhatóság most hozott döntést, bár az ön ügye nincs száz százalékig tisztázva. A gyámhatóság már megküldte a választ és ezt kötelességszerűen közölték velem.

Az asszony izgatottan tördelte remegő kezét.

- A válasz? Igazgató úr, mi a válasz?

- A válasz határozott: nem.

- Nem?!

- Nem.

Heléne Worth sikoltozva, vérvörös arccal ugrott az íróasztalhoz.

- Igazgató úr, ez nem lehet! Ez nem történhetett meg! Ezt nem tehetik velem! Nem vehetik el a gyermekemet! Nem büntethetnek így! Hiszen már megbünhődtem azért, amit tettem. Tizenhat hónapot vettek el az életemből, a fiatalságomból! Tizenhat hónapja élem a névtelen emberek életét, tizenhat hónapja nem beszéltek velem úgy, mint emberrel szoktak. Tizenhat hónapja nem állhatok fel és nem ülhetek le a felügyelőnők engedélye nélkül. Tizenhat hónapja nem olvastam egy rendes könyvet, nem kaptam ajándékot és nem adtam alamizsnát, de nem bántam, nem bántam semmit, mert ha eltelt egy nap, akkor boldogan tudtam, hogy megint közelebb jutottam ahhoz az időhöz, mikor megcsókolhatom az én kicsi Ednámat... És most, most, amikor már csak egy nap, egy lépés választ el tőle, most meg akarnak fosztani ettől is. Az életem egyetlen céljától és értelmétől? Igazgató úr, könyörgöm, ne tegyék ezt velem, ne akarják, hogy megőrüljek!

Az igazgató tehetetlenül vonta fel a vállát.

- Édes fiam, én nem tehetek semmit. Nem tőlem függ...

- De igen! Igen! Igen! Igen! Ön szólhat az érdekemben. Ön tudja, hogy milyen példásan viselkedtem egész idő alatt. Ezalatt a tengerhosszú tizenhat hónap alatt. Igazgató úr, önnek tenni kell valamit! Egy kétségbeesett anya könyörög önnek...

- Nagyon sajnálom magát, Heléne Worth, de nem tehetek semmit. Az én szavam ebben az ügyben semmit sem ér.

Az asszony teljesen elvesztette önuralmát. Odaugrott az igazgatóhoz, megragadta a kabátját és eszméletlenül rikácsolta.

- Gazemberek vagytok! Aljas gazemberek! A föld alá dugtatok másfél évre! Állatot csináltatok belőlem! Mindenkinek a kutyája voltam! Most a gyerekemet is elraboljátok! Gyilkosok! Gyilkosok! Gyilkosok!

Szörnyű erővel fojtogatta a férfit, aki hiába igyekezett magáról lerázni az örjöngő asszonyt. A dulakodás zajára berohant az őrmester. Kiszabadította az igazgatót szorongatott helyzetéből és úgy hátracsavarta az asszony karját, hogy az térdreesett.

Az igazgató lihegve ült le. Zsebkendőjével megtörülte verejtékes homlokát, aztán intett az őrmesternek, hogy kimehet.

Mikor magukra maradtak, csendesen nézte a földreroskadt asszonyt.

Végre megszólalt.

- Megőrült maga egészen? Mi értelme volt ennek? Maga kultúrember? Maga nagyvilági dáma?

Heléne Worth lassan ingatta a fejét.

- Nem, igazgató úr - suttogta, - nem vagyok kultúrember és nem vagyok dáma. A 321-es vagyok...

- Ez után a viselkedés után megérdemelné, hogy még vagy két hónapig az maradjon. Módomban állna meghosszabbítani a büntetését. Tudja maga, mi az, amit csinált? Lázadás.

Egy pillanatig hallgatott.

- Mindazonáltal igyekszem megérteni a lelkiállapotát. Nem akarom még két hónapra itt tartani. Büntetés nélkül azonban természetesen nem ússza meg a dolgot, már csak annál kevésbé sem, mert tanuja is volt a maga erőszakoskodásának.

Csengetett. Az őrmester belépett.

- Őrmester, adja át a 321-est a főfelügyelőnőnek és mondja meg, hogy huszonnégy órai sötétzárkát kap. Megértette?

- Igenis.

- Mehetnek!

Heléne Worth, nyomában az őrmesterrel, lehajtott fejjel ment ki az irodából. Az őrmester átadta a nagy darab keményarcú, szélescsontú főfelügyelőnőnek, pár szóval felvilágosította a történtekről és visszament a fegyháziroda előszobájába.

- Igaz ez, Heléne, maga megtámadta az igazgató urat?

- Igaz, főfelügyelőnő.

- Hihetetlen! Maga, akivel közel másfél év alatt nem volt semmi baj... meg akarta fojtani?

- Igen.

- És csak egynapi sötétzárkát kapott?

- Igen.

A főfelügyelőnő megcsóválta fejét.

- Hihetetlen, hogy maga milyen szerencsés.

Heléne Worth ránézett.

- Igen - mondta csendesen, - nagyon szerencsés vagyok...

Elájult? - Igen

A nehéz vasajtó zárjában megfordult a kulcs. Az ajtó kinyílt és a felügyelőnő felkattantotta zsebvillanylámpáját. Pár pillanat mulva hátraszólt.

- Mrs. Romery, készítsék elő a hordágyat!

- Elájult? - kérdezte a főfelügyelőnő.

- Igen.

Hóna alá nyúlt a földön fekvő Heléne Worthnak és kihúzta a másfél méter hosszú, másfél méter széles zárkából a folyosóra.

A szűk, levegőtlen, vaksötét, bútornélküli zárka alapos pusztítást végzett a háromszázhuszonegyesen. Szőke haja csapzottan lógott arcába, bőre fehér és élettelen volt, a vastag rabruha az izzadtságtól csuromvizesen tapadt testéhez és keskeny, szépformájú kezén friss fognyomok piroslottak, amint kínjában, vagy félelmében véresre harapta.

Feltették a hordágyra és bevitték a cellájába. A főfelügyelőnő mellette maradt és ecetes vízbe mártott ruhával dörzsölte homlokát és arcát.

Heléne Worth magához tért. Értelmetlenül nézett Mrs. Romeryre, aztán sikoltozni kezdett.

- Csillapodjék, fiam! - mondta az asszony. - Nincs már semmi baj. Nyugodjon meg!

Heléne Worth testét rettenetes idegroham rázta meg. Sírógörcsöt kapott. A főfelügyelőnő újra dörzsölgetni kezdte arcát az ecetes kendővel.

Végre elmult a roham. A háromszázhuszonegyes lihegve feküdt az ágyon. Megfogta Mrs. Romery kezét és szakadozottan mondta.

- Jaj, főfelügyelőnő, ez szörnyű volt! Azt hittem, hogy megőrülök... Eleinte nem éreztem semmit... Odatámaszkodtam a falhoz és a

kislányomra gondoltam. Aztán... nem tudom, órák, vagy percek teltek-e el... hiszen az a rémes, hogy nem lehet kontrollálni az időt... egyszerre félni kezdtem... Az a pokoli sötétség!... szinte meg lehetett fogni, olyan tömör volt. Vakon, tapogatózva tettem egy pár lépést. Egy ágyat, vagy csak egy széket kerestem... Nem volt semmi, csak a hideg falba ütközött a kezem... leültem a földre, vártam és a félelem lassan emelkedni kezdett bennem és ellepett, mint dagálykor a tenger...

Lassan maga elé emelte a kezét.

- Nézze, véresre haraptam a kezem. Nem érti ezt senki, csak aki eltöltött egy ilyen rettenetes napot abban a pokoli sötétségben. A szemem előtt tüzes karikák ugráltak. Ha behunytam a szemem, akkor is... És kevés volt a levegő... Azt hittem, megfulladok... megpróbáltam aludni. Lefeküdtem a padlóra, de nem jött álom a szememre... megpróbáltam magam elé képzelni a kislányom arcát. Nem sikerült...

Megragadta Mis. Romery kezét és kétségbeesetten sikoltotta.

- Főfelügyelőnő, én nem emlékszem a gyermekem arcára!

Mrs. Romery csillapítóan simította végig a homlokát.

- Dehogyis nem emlékszik, fiacskám. Ha majd látni fogja, megismeri. Ez csak azért van, mert fáradt.

A csuklójára csatolt karkötőórájára pillantott.

- Most pihenjen egy kicsit, fiam! Két óra mulva szabadul. Próbáljon aludni egy kicsit, mert különben nem lesz ereje elmenni. Na, szépen engedelmeskedjen! Úgyis utoljára engedelmeskedik nekem...

Heléne Worth még hallotta, amint megfordul a zárban a kulcs. Aztán elnyomta az álom...

A züllött asszony

Heléne Worth megmarkolta kis kézitáskája fülét. Összehúzta magán jólszabott trench-coatját és egy taxihoz lépett.

- New-Yorkba megyünk! - mondta a soffőrnek. - Wawerly-allé 4.

A soffőr besegítette és berakta mellé a táskáját.

- Wawerly allé 4. - ismételte aztán a fegyház felé bökött az ujjával. - Onnan jön?

Az asszony igent intett és hátradőlt az ülésen, olyan arccal, akinek semmi kedve sincs beszélgetni. A soffőr azonban tovább érdeklődött.

- Csalás? Zsebmetszés? Betörés?

Heléne Worth a férfira emelte nagy, barna szemét.

- Nem - mondta nyugodtan, - gyilkossági kisérlet.

A soffőr meghökkenve húzta be a fejét. Nem a tény döbbentette meg, hanem a száraz, szenvtelen hang, ahogy mondták. Becsapta az autó ajtaját és elindította a kocsit.

Egész úton nem szólt egy szót sem.

*

A Wawerly-allé 4. számú villát két vénkisasszony bérelte: Anne és Dorothy Worth.

A két idős hölgy, a három évvel ezelőtt elhunyt Morris Worth nővére volt. Mikor Heléne Worth-ot letartóztatták, ők vették magukhoz fivérük kislányát és később az árvaszéknél is kiverekedték, hogy végleg nekik itéljék a gyermeket.

A Worth kisasszonyok halcsontos fűzőt és nyakig gombolt fekete selyemruhát hordtak. Mindegyik hordott ezenkívül egy csontkeretes szemüveget és egy kontyot. Kimérten jártak-keltek a villában, nem ültek autóba, nem olvastak regényeket és nem mosolyogtak.

A kis Ednát szerették a maguk módja szerint, de ez a szeretet ép olyan merev és mosolytalan volt, mint az egész életük.

Anne és Dorothy, mint minden nap, ma is kint ült a villa verandáján és sakkozott.

Ezt a férfiaknait kitalált játékot körülbelül negyven éve űzték kitartóan és szenvedélyesen. Minden délután három órakor leültek a hatvannégy kockás tábla mellé és pontosan hatig játszottak.

Dorothynak azonban ma nem ment a játék. Szórakozottan tologatta a művészies faragású figurákat. Annenak végül is feltünt a dolog.

- Mi van veled Dorothy?

- Nem kellene még a gyereket behívni?

- Nem. Gyönyörű idő van. Biztos, hogy kitünően érzi magát a kertben. De nem ez izgat téged!

- Nem.

- Hát mi?

Dorothy eltolta maga elől a sakktáblát és lesujtó pillantást vetett nővérére.

- Mit kérdezed, hiszen nagyon jól tudod magad is?

- Arra az asszonyra gondolsz?

- Igen. Ma szabadul.

- Ma szabadul. Tudom. Miért érdekel ez téged?

- Na hallod? Biztos, hogy idejön.

- Ide? Csak nem képzeled? Ez lehetetlen.

- Hogy volna lehetetlen. Egészen természetes, hogy látni akarja a gyermekét.

Anne ideges mozdulattal lesöpörte a figurákat a tábláról.

- Szóval kezdődik a harc!

- Igen. Kezdődik.

- Én nem hiszem, hogy ide merjen jönni.

Dorothy felelni akart, mikor a szobalány lépett be.

- Na mi az, Mary?

- Mrs. Worth van itt, Miss! - mondta a leány.

Anne és Dorothy egyszerre ugrott fel.

- Hát csakugyan el mert jönni!

- Remélem - mondta Anne, - tisztában vagy vele, hogy nem fogadjuk? Semmi szükség rá, hogy fegyháztöltelékek járjanak hozzánk.

Dorothy a szobalányhoz fordult.

- Mondja meg annak a hölgynek, Mary, hogy nem áll módunkban fogadni!

- Végtelenül sajnálom, akkor engedelmük nélkül jövök be! - hangzott az ajtóból.

Anne elvörösödött a dühtől.

- Menjen ki, Mary, - mondta, aztán kimért méltóságteljes léptekkel Helénehez ment.

- Mit óhajt?

- A gyermekemet.

- Az árvaszék ránkbízta a gyermeket. Maga nem alkalmas rá, hogy felnevelje.

- Az én gyermekem... ha már képesek arra, hogy az anyától elrabolják gyermekét, legalább a gyermektől ne rabolják el az anyját.

- Ön nem hiányzik Ednának. Ez a szerencse. Ön nem anya. Ön egy züllött asszony.

- Züllött?

- Igen züllött. És erkölcstelen. Ezzel elégedjék meg. Nem tartóztatjuk tovább!

Heléne Worth-nak könny szökött a szemébe. Összekulcsolta a kezét.

- Anne - mondta - ne legyen ilyen kíméletlen! Higyje el, hogy nem vagyok rossz. Csak szerencsétlen. Hogyan bizonyítsam be? Könyörgöm...

- Ne könyörögjön! Felesleges. És jegyezze meg, hogy magának nem vagyok Anne, hanem Miss Worth és most menjen!

Jéghideg és ellentmondást nem tűrő hangja felőrölte Heléne ellenálló erejét. Kétségbeesetten eresztette le kezét és Dorothy-hoz fordult.

- Dorothy - mondta, - maga valamikor szeretett engem...

- Ma már nem szeretem!

- Legalább azt engedjék meg, hogy lássam. Hogy megcsókoljam...

- Feleslegesen izgatná a gyermeket. Mondjon le erről.

Heléne összeszorította a fogát. Halkan, keményen mondta.

- Tudják, hogy maguk micsodák? Lelketlen, szívtelen bestiák, akikből kiveszett minden érzés! Vegyék tudomásul, hogy most már igenis harcolni fogok a gyermekemért. Nem fogom tűrni, hogy boszorkányok neveljék!

Megfordult és bevágta maga után az ajtót.

Te sírsz, ha fürdetnek?

Heléne Worth gyorsan ment végig a kerti ösvényen. Kinyitotta a rácskaput és kilépett az uccára. Pár lépést tett csak, amikor lábai egyszerre felmondták a szolgálatot és meg kellett kapaszkodnia a rácskeritésben.

Ott benn, a kertben egy kislány játszott.

Heléne kimeredt szemmel nézte a gyermeket. Ujjai görcsösen markolták a vasrudakat. Torka kiszáradt. Alig hallhatóan suttogta.

- Edna!

A kislány azonban meghallotta a suttogást. Kiváncsian jött a keritéshez.

- Te szóltál hozzám?

- Igen, drágám!

- Ki vagy te?

Heléne lenyelte a könnyeit.

- Hát már elfelejtettél kicsikém? Persze, hogy elfelejtettél. Hiszen tizenhat hónapja, hogy... de azért fáj, hogy nem ismertél meg.

- Hol fáj?

Heléne a szívére tette a kezét. - Itt.

- Ha megsimogatom, akkor elmúlik?

- Akkor elmúlik, drágám.

- Hát hajolj beljebb!

Kinyujtotta a rácson a kezét. Heléne elkapta és megcsókolta.

- Én vagyok az anyukád, Edna! Ismerj meg! Ismerj meg végre, drágám!

A kislány összevonta szemöldökét.

- Igen, azt hiszem, nem hazudsz. Azt hiszem, csakugyan te vagy az anyukám, de akkor nekem nem szabad veled beszélgetni.

- Miért?

- Mert Dorothy néni és Anne néni azt mondta, hogy te rossz anyuka vagy és ha beszélgetek veled, én is rossz leszek.

Heléne összeszorította a fogát és hallgatott. Nézte a gyermek égszinkék szemét és fehérfalú, fehérbútorú gyerekszobát látott, egy nevető, hancúrozó kislányt, amint az ő hátán lovagol, aztán lihegve leroskad a vastag szőnyegre és mire az ágyba viszi, már alszik is. Percek teltek el, míg megszólalt.

- Ne félj semmit, kicsikém! Nem leszel rossz, ha velem beszélsz. És én sem vagyok rossz. A te anyukád jó és tiszta.

- Tiszta? Mondd csak, neked is minden nap kell fürödni, mint nekem?

Heléne komolyan bólintott.

- Persze! Rendes ember minden nap fürdik.

- Te sírsz, ha fürdetnek?

- Nem. Azért nem kell sírni! Te talán sírsz?

A kislány elbiggyesztette a száját.

- Ha nagyon beszappanoznak, akkor sírok.

- Nem szégyeled magad? Ilyen nagy lánynak nem szabad sírni!

- Jó, akkor nem fogok többet sírni.

Heléne két kezével vad erővel markolta a rácsot, amelynek néhány rúdja árnyékot vetett arcára, a lemenő nap fényében.

És az járt az eszében, hogy a vasrács végzetszerűen követi mindenhová, hogy elválassza elrontott élete egyetlen örömétől, a gyermektől. Tizenhat hónapig is egy vasrács előtt állt. Most is. Csakhogy most ő volt kívül, ennyi az egész. Ez a vasrács azonban ép oly kemény és ép olyan hideg, mint az volt.

Benyujtotta kezét és megsimogatta a kislány fejét. Ekkor hangokat hallott. Az öreg kertész jött oda.

- Bocsánat, lady, miss Dorothy utasított, hogy vigyem be a kislányt. Nagyon haragszik a Miss...

Megfogta Edna kezét és elindult a kerti ösvényen befelé.

*

Heléne Worth lassan, kicsit ingadozó léptekkel ment fel szerény szállodai szobájába. Teát főzött magának és cigarettára gyujtott.

Csend volt és az asszony úgy nézett bele az életébe, hidegen és szenvtelenül, mintha valami nagyon távoli csillagot tanulmányozna egy barátságtalan obszervatóriumban, a kívülálló laikus, udvarias érdeklődésével.

Igen. Két évvel ezelőtt kezdődött az egész. Akkor futott az élete hibás vágányra. Akkor látta be végleg, hogy sosem tudja megszeretni az urát, az öregedő Patrick Worth-ot, akivel érdekházasságot kötött nagybátyja kényszerítésére. Akkor ismerkedett meg nagy elhagyatottságában Pancho da Rivera-val, a délamerikai fegyverügynökkel.

Pancho da Rivera magas, karcsú, szélesvállú, nagyon jól öltözködő, barna arcú, feketehajú és fekete bajuszú fiatalember volt. Tudta, hogy szép a foga, tehát sokat mosolygott, akkor is, ha nem volt rá különösebb oka. Szerelmes szavakat súgott Heléne fülébe és nagy acélszürke szemében a pampák napja tükröződött vissza. Hangja síma és meleg volt és ő, Heléne egyszer komolyan ellágyult. Ez a hang megfogta, lenyűgözte, leteperte és megszédítette. Nem tudott semmiről. Kötelesség, jóérzés és izlés, mintha mind ismeretlen fogalmak lettek volna előtte. Egy esős, ködös, őszi délutánon felosont a délamerikai lakására.

Maga sem tudta, szereti-e ezt az embert. Ájult kábulatban élt két hónapon keresztül.

És aztán már nem lehetett megállítani a végzet elszabadult lokomotívját. Az ura mindent megtudott és beadta ellene a válókeresetet.

Három nappal a tárgyalás előtt Patrick Worth-ot autószerencsétlenség érte. Haldokolva szállították szanatóriumba. Helénet nem engedte ágyához, hanem közjegyzőt hivatott.

- Hatszázezer dollár a vagyonom - mondta. - Általános örökösöm a kislányom. A feleségemtől, sajnos, nem tudtam elválni. Miután pedig a nevemet viseli, nem tűröm, hogy nyomorogjon. Havi kétszázötven dollár járadékot kell kapnia.

Heléne Worth ivott egy kortyot a teából és csendesen szívta cigarettáját. Az emlékek pedig jöttek tovább katonás rendben.

Az ura halála után egy héttel nagy jelenete volt Pancho da Riverával. A délamerikai mindenáron feleségül akarta venni és örökbe akarta fogadni Ednát. Heléne az első pillanatban örült a dolognak, de aztán egyszerre megvilágosodott előtte, hogy ez az ember a hatszázezer dollárt akarja. Nem-et mondott.

Borzasztó jelenet következett. Szó szót követett. Rivera valósággal őrjöngött. Heléne halk szóval próbálta megnyugtatni.

- Nem illünk egymáshoz, Pancho! - mondta. - Legjobb, ha szépen elbúcsúzunk egymástól. Eressz el engem. Szerettelek, a tied voltam, talán boldog is voltam melletted, de ez legyen neked elég. Eressz el engem most már!...

Pancho da Rivera őrjöngve ugrott fel.

- Inkább megöllek, de nem mégy ki innen!

Felkapta a szélespengéjű indián bowie-kést, melyet papírvágónak használt. Heléne rémülten hátrált. Az íróasztalon megpillantotta Rivera revolverét. Utánakapott és lőtt...

Rivera nem halt meg és az esküdtszék nem látta száz százalékig igazolva az önvédelmet. Tizenhathónapi börtönt kapott.

Tizenhat hónap!

A bestia

- Ügyvéd úr nem tud nekem tanácsot adni?

Mr. O'Brien, a Worth család ír származású, öreg ügyvédje zavartan sodorgatta hatalmas ősz bajuszát és szomorúan csóválta a fejét.

- Sajnos, nem, Mrs. Worth. Az árvaszék döntése ellen nem lehet semmit tenni. Mindenesetre rajta leszek, hogy bizonyos idő mulva elsimuljanak az ellentétek. Megpróbálom meglágyítani a Worth-nővérek szívét. Nem fog hamar menni, de talán sikerül.

- És addig nem láthatom a kislányomat?

Mr. O'Brien mérgesen krákogott.

- Egy anya mindig találhat módot, hogy láthassa kislányát. A gyermek állandóan a kertben van. Maga is mondja, hogy már beszélt vele. Érje be egyelőre ezzel. Aztán majd meglátjuk...

Heléne felállt.

- Köszönöm, Mr. O'Brien.

- Még nem végeztünk, Mrs. Worth. Az ön férje járadékot biztosított önnek. Ön... hm... bizonyos akadályok miatt két hónapig kapta meg ezt a pénzt. Tizenhat hónapra négyezer dollár jár önnek. Ezt most kifizetem.

Heléne gondolkozott.

- Őszintén szólva, nem tudom, elfogadjam-e ezt a pénzt.

- Micsoda bolond beszéd ez?! Ehhez magának mindenképpen joga van. Aztán meg kell is. Éhen akar halni? Vegye csak el, kedvesem. És jöjjön el máskor is hozzám. Biztosítom, hogy igen nagyra becsülöm magát.

- Engem? Aki gyilkosság kisérlete miatt börtönben ültem.

- Hagyjuk ezt! Erről a dologról nekem különvéleményem van.

Mikor Heléne lefelé haladt a lépcsőn, mosolygott. Tizenhat hónap óta először. És szíve megtelt reménnyel.

*

Heléne Worth izgatottan sietett a Wawerly allé-beli villa felé. Hóna alatt óriási játékmackót szorongatott. Arra gondolt, hogy pár perc mulva megfoghatja kislánya kezét. A mackó nem fér be a rácson. Be kell dobni a kerítés fölött.

Heléne elmosolyodott. Szinte látta a repülő mackót és Ednát, amint odarohan és felkapja a nagyszerű játékot. Már csak két perc. Azután...

Valósággal lihegett, mikor megérkezett. A rácskapu zárva volt. Ednát egyelőre nem látta. Idegesen kóválygott a villa körül. Sehol senki. Érthetetlen, hiszen gyönyörű az idő, a kislánynak pedig levegő kell.

Végre ajtónyílást hallott. Nagybajuszú, öreg ember csoszogott kifelé az ösvényen. Heléne beszólt neki.

- Ön ide tartozik?

- Igen, kérem. A kertészt helyettesítem, minden harmadik napon. Öreg ember az is, oszt már nem bírja a mindennapos munkát. Mert bizony...

Heléne idegesen vágott közbe.

- Egy kislány van itt a kertben minden nap. Most sehol sem látom. Talán csak nem beteg?

- A kis Edna? Nem, az nem beteg. Egyéb baj van vele.

Helénenek a rémülettől elfulladt a hangja, mikor megkérdezte.

- Mi baj van vele?

- Hát, azt bizony ellopták.

Az asszony rettenetes erőfeszítéssel nyomta el feltörni készülő sikolyát.

- Ellopták?

- Igen. Nagy volt itt ma az izgalom!

Az öreg emberek bőbeszédűségével folytatta.

- Nincs azért nagy baj. A Worth kisasszonyok még csak a rendőrséget sem értesítették, mert nem akarnak botrányt és az ő eszükön nem lehet túljárni. Tudják ám ők, hogy ki lopta el a gyereket.

- Hát ki lopta el?

- Az anyja.

- Az anyja?

- Az hát! Merthogy elvették tőle, miután az erkölcsei miatt nem jogosult gyereknevelésre. Így aztán most ellopta. Nagy bestia az.

Láthatóan tetszett neki a szó. Meg is ismételte.

- Az ám, bestia! Mondta a miss Anne is...

De Heléne már akkor rohant. Szeméből omlott a könny. Szaladt, maga sem tudta hová és az öreg kertész fejcsóválva nézett utána.

- Bolondok ám ezek a fehérszemélyek! - morogta magában.

Két ember jöhet számításba!

Maga sem tudta, hogy ért haza. Remegő lábbal vonszolta fel magát a lépcsőn. Mikor szobájába lépett, ijedten állt meg az ajtóban.

Az asztal mellett középkorú, izmos férfi ült és cigarettázott.

- Kerüljön csak beljebb, asszonyom! - mondta nyugodtan.

Heléne nyugalmat erőszakolt magára.

- Kicsoda ön? Hogy került ide? - kérdezte.

- Majd megmagyarázok szép sorjában mindent, - felelt az idegen, - de előbb feleljen két kérdésemre. Ön Heléne Worth?

- Igen.

- Miért sírt?

- Mert ellopták a gyermekemet. Most tudtam meg.

A férfi megdörzsölte az állát.

- Hát igen. Ebben az ügyben vagyok itt én is. A nevem Thomas Brown. A Brown-féle magándetektíviroda tulajdonosa vagyok. Az ön sógornői megbíztak azzal, hogy...

Heléne közbevágott.

- Hogy szépen, botrány nélkül szerezze vissza a gyermeket tőlem. Igaz?

- Igaz.

- Én megértem őket. Magamat is megérteném, ha megtettem volna. De nem tettem meg. Valami öreg kertész mesélte el nekem az imént a dolgot, mikor arra mentem, hogy lássam a kislányt. Nézze, ezt a mackót vittem neki. Elhiszi, amit mondok?

A férfi bólintott.

- Elhiszem. Ez a mackó, a hóna alatt, lehet trükk is, de a kisírt szeme elég bizonyíték nekem. Megbízóim kénytelenek voltak elbeszélni

egyet-mást az ön ügyéről. Sajnálom önt, asszonyom és szívesen lennék segítségére, ha lehet...

- Adjon tanácsot, hogy találhatom meg a kislányomat?

- Keresni akarja?

- Természetesen. Csak nem nyugszom bele, hogy... ki tudja, mit csinálnak szegénykével? Talán nélkülöz! Talán rosszul bánnak vele! Igen, keresni fogom! Az anyai ösztön néha többet ér a legügyesebb detektívnél is.

- Talán a rendőrség...

- Nem, nem! Ha az elrablói megtudnák, hogy a rendőrség beleavatkozott!... Nem. Én magam akarom megtalálni!

- Amint gondolja! Talán tudok is némi útbaigazítást adni. Ismerem ezeket a kidneppereket. Véleményem szerint csak kettő jöhet számításba... igen... A hosszú Jack jelenleg a Sing-Singben ül, Karvaly Harry egy hete nősült és Kanadába ment nászútra. Csak két számbavehető van. Gorilla Ted és Tom Morley...

Heléne feszülten hallgatta a privátdetektívet, aki elgondolkozva, szinte magának beszélt.

- Tehát? - kérdezte.

- Tehát, mivel az én megbízatásom befejeződött, én megyek. Ha fél, hogy a rendőrség beavatkozása bajba sodorná a gyermeket, kísérelje meg ön a dolgot. Gorilla Tednek két lakása van. A címet ide írom. Tom Morley az Ezüst Nyíl-bárba jár minden este. Valószínűen övé a bár. Ott megtalálhatja. Good bye!

Heléne kezébe vette a kis cédulát és határozottan szorította össze a fogát.

*

Egy régi uccai ruhát próbált fel a tükör előtt.

- Hm!... - gondolta - a fogház, úgy látszik, jó fogyókúra. Nem mondhatnám, hogy valami túlságosan jóltáplált volnék!

Szorosra húzta az övet valószínűtlenül karcsú derekán.

- Úgy látszik, mindennap fel fogok fedezni valami hiányt magamon és magamban, amit mind ennek a fogságnak köszönhetek... mindent...

Felsóhajtott és hangosan mondta.

- Mindegy! Aki bűnözött, az bűnhődjék!

- Úgy van! - szólalt meg valaki az ajtóban.

Heléne halkan felsikoltott és megfordult. Megtántorodott. Kezével valami támasztékot keresett, hogy el ne essen.

Az ajtóban barnaképű, fekete bajuszú, magas férfi állt. Nevetett. Szájából két sor vakítóan fehér fog csillogott. Nevetésében volt valami ragadozószerű.

- Pancho! - kiáltotta az asszony.

- Igen, én vagyok, szolgálatára Madame!

- Hogy... hogy kerülsz ide?... Hogy merészelsz?...

- Ejnye, ez nem túlságosan szívélyes fogadtatás. Cseppet sem vagy gyengéd, kicsikém.

- Mit akarsz?

- Egy kis gyengédséget. Egy meleg hangot. Látod, a jó Pancho amint meghallotta, hogy visszatértél a... izé... külföldi utadról, mondjuk... azonnal lóhalálában rohant a világ másik végéről, hogy minél előbb üdvözölhessen és te olyan visszautasító vagy, hogy...

- Azonnal menj el innen!

- Azonnal. De előbb leülök egy kicsit. Így ni! Milyen cigarettád van? Camel? Nem rajongok érte, de ezúttal jó lesz ez is. Szerény ember voltam világéletemben.

Rágyujtott, hátradőlt a karosszékben és élvezettel fujta a halványkék füstöt. Az asszony ellenségesen nézett.

- Szabadna tudnom mégis, hogy minek köszönhetem a kiváló szerencsét?

Pancho da Rivera könnyedén leverte a hamut cigarettájáról és mosolyogva mondta.

- Kizárólag a nagylelkűségemnek. Biztosítani akartalak róla, hogy megbocsátottam neked. Ez szép vonás nálam, ugy-e? Elvégre mégis csak kis híjja, hogy nem expediáltál át a másvilágra! Igaz?

Heléne lehajtotta a fejét.

- Nagyon jól tudod, hogy én csak védekeztem. Le akartál szúrni!

- Persze, persze, egy kicsit fenyegetően viselkedtem, de azért még nem kell kilyukasztani az ember bőrét. Na, de hagyjuk ezt! Unom már a belvillongást! Azért jöttem, mert még mindig szeretlek és még mindig hajlandó vagyok téged feleségül venni.

- Én azonban még mindig nem vagyok hajlandó hozzád menni!

A férfi elnyomta cigarettáját, felállt és nyugodt léptekkel ment Heléne-hez.

- Ugyan, kislány, legyen már eszed! Ahelyett, hogy örülnél, még visszautasítasz? Tulajdonképpen mit akarsz kezdeni az életeddel?

- Ne törődj az életemmel! Van egy kislányom, aki...

- Akit elvettek tőled.

- Majd visszaszerzem.

- De csak, ha én is segítek.

- Nekem ne segíts! Tőled nem kell nekem semmi! Igenis, vissza fogom szerezni a gyermekemet. Neki akarok élni... és... talán jön majd egy férfi egyszer, egy becsületes, komoly ember, aki nem a kislányom pénzét akarja, mint te. Majd ahhoz hozzámegyek, ha kér.

- Nem kér! Aránylag nagyon kevés olyan becsületes, komoly ember van, aki szívesen vesz feleségül börtönviselt nőket.

- Nem a te gondod!

Pancho da Rivera felsóhajtott.

- Hát jó. Látom, nem lehet veled okosan beszélni. Le kell rólad mondanom egy életre. Rendben van. El fogok menni és nem látsz többé. De ma, de most... most itt maradok!

- Micsoda?

- Itt maradok. A mai éjszakádat nekem adod! Ezzel tartozol! Lásd be!

Keményen átfogta az asszony derekát. Heléne kétségbeesett erővel védekezett. Az erőfeszítéstől és dühtől vérvörösen sziszegte.

- Nem tartozom neked semmivel!... Minden rosszat neked köszönhetek... Tönkretetted az életemet!... Elveszíttetted velem a gyermekemet! Börtönbe juttattál? Mit akarsz még tőlem? Eressz el azonnal! Eressz el, te vadállat!

Lihegve dulakodtak. A szőnyeg csomóba gyűrődött lábuk alatt, két szék feldőlt. Az egyik estében betörte a toalettükröt.

- Karmolsz, te vadmacska; meg mertél karmolni? Nesze!

Megütötte az asszonyt. Heléne az ütés erejétől megingott és a földre roskadt. Vad zokogás rázta a testét.

Pancho da Rivera odébb lépett. Elővette zsebkendőjét és bekötötte vérző kezét. Fütyörészett. Mikor befejezte a kötözést, ránézett a földön fekvő asszonyra.

- Kelj fel!

Heléne nem mozdult, csak a válla remegett a sírástól.

- Nem hallod? Azt mondtam, hogy kelj fel! Ne akard, hogy odamenjek segíteni!

Fenyegetően az asszony felé mozdult. Heléne összerezzent és lassan felemelkedett.

- Felkelhetsz nyugodtan! Nem nyulok többet hozzád. Egy Pancho da Riverát csak egyszer lehet visszautasítani! Különben is elhatároztam, hogy más módon fogom kártalanítani magam. Idehallgass! El akarok utazni Ausztráliába. Itt van már a hajójegyem. De kellene egy kis alaptőke.

Az asszony megmozdult.

- Mennyit akarsz? - kérdezte és nyelt egyet az undortól.

- Hm... magam sem tudom... mennyi pénzed van?

- Kevés. Ezer dollárt adhatok.

A férfi felkacagott.

- Ezer dollárral akarod kiszúrni a szemem? Nevetséges. Legalább kétezerre van szükségem.

Heléne a szekrényhez lépett. Az ügyvédtől kapott négyezer dollár még ott volt érintetlenül. Kivett négy darab ötszázas dollárt.

- Mutasd azt a hajójegyet!

A férfi egy pillanat alatt megváltozott.

- Parancsolj - mondta udvariasan és kivette a tárcáját. - Látod, csak első osztály. Luxuskabinra nem volt pénzem. Rosszul megy a fegyverkereskedőknek. Hazámban már hat hónapja nem volt forradalom.

- Mi biztosít engem arról, hogy csakugyan elutazol? És nem zsarolsz többé?

- A becsületszavam!

Az asszony ajka kicsinylő mosolyra rándult.

- Valami erősebbet is mondhattál volna. Na mindegy. Figyelmeztetlek, hogy hiába is zsarolnál. Szegény vagyok.

- Igérem, hogy nem látsz többé!

- Helyes. Itt a pénzed!

- Mi az, nem is fogsz velem kezet búcsúzóul?

Heléne felkapta a fejét.

- Pénzt azt adok, de kezetfogni!... Túlsokat kivánsz. Most menj!

- Kérem! Ahogy akarod. Hm... bánt, hogy az előbb kissé hirtelen voltam...

- Nem baj. Ez még hozzátartozik a bünhődésemhez!

Mikor a férfi mögött becsukódott az ajtó, Heléne nagyot sóhajtott és kinyitotta az ablakot.

- Na, talán túl vagyok már a purgatóriumon! - mondta. - Most pedig csak egy feladatom van. Megmenteni a kislányomat!

*

Gorilla Teddel még aznap este végzett. A rettegett hírű bandität azonnal megtalálta és álmélkodva állapította meg, hogy ezeket a veszedelmes embereket milyen könnyű megközelíteni, ha pillanatnyilag nincs sok a rovásukon.

Gorilla Ted minden tekintetben megfelelt nevének. Hatalmas, tagbaszakadt ember volt, feltünően hosszú, hihetetlenül izmos karokkal, széles állkapcsú arca igazolta Darwinnak, a majmokkal való rokonságunkra vonatkozó elméletét.

Mikor egy ráncosarcú vénasszony pár perces kérdezősködés után bevezette, a Gorilla ágyában feküdt és nyögött. Heléne minden kertelés nélkül rátért a tárgyra. Gorilla Ted figyelmesen hallgatta és megcsóválta a fejét.

- Megnyugtathatom lady! Nem én loptam el a gyermekét! A legjobb akarattal sem tehettem volna. Az az átkozott csirkefogó Tom Morley belém géppuskázott a mult héten. Egy kis nézeteltérésünk volt. Szakmai ellentét. Az orvosaim nyolc golyót szedtek ki a jobblábamból.

Kis gondolkozás után hozzátette.

- De lehet, hogy Tom Morley csinálta a dolgot.

- Milyen ember Tom Morley?

- Utolsó gazfickó. Szívtelen vadállat. Szégyellem, hogy egy a szakmánk. Nézze, mit csinált velem!

Megmutatta hatalmasan bebugyolált, merev lábát. Heléne menni készült. A Gorilla barátságosan vigyorgott.

- Ne haragudjék, hogy nem kísérhetem ki, lady!

*

Este féltizenegy volt, mikor Heléne Worth befejezte az öltözködést. Ma éjjel nagyon szép akart lenni. Magas, egyenesvállú, karcsú alakjához tapadó, aranylamé estélyi ruha símult. Szőke haja rejtelmesen csillogott a lámpafényben. Szemei iriszében titkok égtek. Gondosan rúzsozta arcát és száját, aztán vállára kanyarította kis hermelinszegélyes, bordó belépőjét, lement és taxiba ült.

- Az Ezüst Nyil mulatóhoz! - mondta a soffőrnek.

Tíz perc mulva megállt az autó a night-club előtt. Heléne kiszállt, fizetett és lassú, nyugodt léptekkel ment a helyiségbe.

Feltünő helyen ült le és sherry flippet rendelt. Aztán körülnézett.

Az izlésesen épített mulatóban frakkos, szmókingos férfiak és estélyiruhás nők ültek, járkáltak, táncoltak és beszélgettek. A zongora mellett, vöröshajú, vörösruhás, erősen kifestett nő állt és testét a jazz ritmusára rángatva, énekelt.

„The lady in red!...”

Nagy taps közepette fejezte be a divatos slágert. A pirosruhás nő hajlongott, de már senki sem törődött vele. A vendégek mind a bejárat felé néztek, ahol jól megtermett, vállas, sasorrú, élesszemű és kegyetlenszájú fiatalember állt.

A pincér letette Heléne elé a sherry flippet és az asszony megkérdezte.

- Ki ez az úr?

A pincér csodálkozva nézett rá.

- Ön nem ismeri Tom Morley-t?

Heléne megmerevedett.

- Ez Tom Morley?

- Igen. Az a négy úr mögötte a testőrsége. Mind a négy nagyszerű boxoló és halálbiztosan kezelik a revolvert. Folyton a sarkában vannak. Csak akkor hagyják magára, mikor lefekszik.

Heléne bólintott.

- Úgy! Csak mikor lefekszik. Köszönöm!

Tom Morley úgy jött be a lokálba, mint egy fejedelem. A nők sokatigérő tekintetének kereszttüzében, fölényes fejbólintással fogadta a köszöntéseket. Két ujját a homlokához érintve intett a pirosruhás nőnek, aki csókokat dobott feléje.

Most meglátta Heléne-t. Egy pillanatig őszinte csodálattal nézte. A tekintetük összevillant, aztán a férfi leült, közvetlenül a közelében.

A négy testőr a szomszéd asztalnál foglalt helyet. Konyakot rendeltek és csendesen ittak. Tom kitartóan fixírozta Heléne-t, de azért volt ideje arra is, hogy észrevegye azt a sötétkékruhás, keményarcú fiatalembert, aki elsétált az asztala előtt.

- Helló, Mr. Brook! - mondta. - Maga a legszorgalmasabb detektív a világon. Pedig most hiába szaglász erre. Hetek óta nem dolgozom.

- Mit szólna hozzá, ha ezt el is hinném, Tom? - kérdezte a detektív.

- Azt, hogy ez magára nézve sokkal egészségesebb, mintha nem hinné. Mert például ezek a gyerekek - itt a testőrség felé intett a fejével - már többször felajánlották, hogy hidegre teszik magát. Alig tudtam őket lebeszélni a dologról.

- Igazán kedves - mondta a detektív hidegen. - Remélem, a bíróság, majd enyhítő körülménynek tudja be, annakidején.

Bólintott és továbbment. Az egyik testőr hátsózsebébe nyult és kérdő tekintetet vetett főnökére.

Tom Morley mosolygott és nemet intett. A jazz egy argentiniai tangóba kezdett és Tom felállt. Odalépett Heléne asztalához és kifogástalan udvariassággal hajolt meg.

- Táncol, asszonyom?

Heléne felemelkedett.

- Szívesen!

Morley öntelt mosollyal könyvelte el ezt a sima, akadálytalan sikert. Átkarolta az asszony karcsú derekát és táncolni kezdtek.

- Milyen modortalan vagyok - mondta hirtelen a gangszter, - be sem mutatkoztam...

- Felesleges. Tudom, hogy maga Tom Morley. Ki ne ismerné magát?

- Hát ez igaz, - mondta Tom, - híres vagyok. Ismernek és félnek tőlem. Hiába, nagyszerű érzés ilyen nagy embernek lenni.

Táncoltak. A jazz szinkópáiban egy rohanó szélesskálájú, új és kegyetlen kor beláthatatlan dimenzióit vizionálta Heléne. A dobogós argentinai tangóban gépfegyverek kattogtak, csöpögött a vér, zörgött az arany, buktak a bankok és jöttek a tankok.

Az asszony hirtelen felemelte a fejét.

- Mondja, ugy-e most maga az első számú közellenség?

Morley kidüllesztette mellét a vakítóan fehér frakking alatt.

- Én!

- És... hogy is mondjam?... Maga... ölni is szokott?

- Hogyne!

Heléne nyugodtan bólintott és továbbtáncoltak. Tom elmosolyodott.

- De maga ne féljen! Magát csak szeretni tudnám. Megölni nem.

Az asszony felvonta a vállát.

- Nem szeretem az olyan férfiakat, akik nem tudnának megölni. Egy asszony számára az lehet a legnagyobb diadal, ha például szerelemféltésből - megölik.

Morley meglepődve nézett az asszonyra.

- Különös asszony maga! Ilyennel még nem volt dolgom. Azt hiszem, tudja, hogy nagyon tetszik nekem!

Heléne bólintott.

- Tudom.

A jazz egy váratlan fortisszimóval elhallgatott. Morley karját nyujtotta Heléne-nek és visszavezette az asztalhoz. Ő maga is leült. A férfi pezsgőt hozatott és pár pillanat mulva élénk beszélgetésbe merültek.

Kihívóan éles hang zavarta meg őket.

- Tom, beszélnem kell veled!

A vörösruhás énekesnő állt előttük. Tom Morley arca elsötétült. Fojtott dühvel mondta.

- Később, Lia! Látod, hogy most el vagyok foglalva!

- Látom. Túlságosan el vagy foglalva. Félórája itt vagy és még csak nem is üdvözöltél. Mindenki rajtam röhög.

- Röhögjenek! Ne törődj velük. Majd később megkereslek. Most menj!

A nő olyan piros lett a dühtől, mint a ruhája.

- Nem megyek! Nélküled nem megyek egy tapodtat sem. Azonnal kelj fel és gyere, mert olyan botrányt csinálok, amilyen még nem volt az Ezüst Nyilban.

Morley felállt. Végigvillantotta tekintetét az asszonyon és hidegen mondta.

- Takarodj!

- Micsoda? Engem kergetsz el? Emiatt az idegen tyúk miatt. Engem mersz elkergetni, aki...

Morley halálsápadt volt. Az előkelő máz egyszerre levált róla.

Dühtől rekedten mondta:

- Takarodj innen te rongy, mert kettétörlek!

Heléne felugrott.

- Kérem, Mr. Morley, miattam igazán nem kell így bánnia vele! Hiszen mi alapjában véve nem akarunk egymástól semmit...

Ez a közbeszólás a vöröshajú nőnek csak olaj volt a tűzre. Nem törődve az emberekkel, akik már széles körben állták körül őket, rekedten rikácsolta.

- Még maga meri mondani, hogy nem akar Tomtól semmit? Csak rá kell nézni, hogy meregeti a szemét. De én nem adom Tomot senkinek. Velem gyűlik meg a baja, ha...

- Lia!... - Morley hangja fenyegetően csengett.

- Véded? - sikoltott a nő. - Tetszik neked? Szebb, mint én? Hát nézd meg magadnak! És hogy többet is láthass belőle...

Heléne-hez ugrott, megragadta az aranylamé-ruha vállát és egyetlen rántással letépte az asszonyról.

Heléne felsikoltott. A ruha rongyokban hevert a földön. A négy testőr érezte, hogy főnökük bajban van, de most történt először, hogy nem tudták, mit csináljanak? Tehetetlenül topogtak a veszekedők körül.

Morley tért először magához. Intett az egyik testőrnek.

- A köpenyemet!

Egy perc mulva már bent volt a szélesvállú frakkbelépő. Morley Heléne-re borította, aztán ölbekapta az ájuldozó asszonyt és megindult vele kifelé.

Lia utánuk ugrott. Tom odaszólt a testőrségnek.

- Szedjétek le rólam!

Lia pár pillanat mulva tehetetlenül lihegett az egyik páholyban, a négy testőr összekarmolt arccal, kócosan, félrecsúszott nyakkendővel és halk, de őszinte káromkodások közepette indult a vezér után.

Morley akkor már besegítette autójába Heléne-t.

A négy testőrt egyetlen pillantással visszaparancsolta, maga is beült és az óriási gépkocsi hatalmas szökkenéssel elindult.

*

Az autó gyorsan haladt. Pár perc mulva megszólalt az asszony. Hangjában már nyoma sem volt az előbbi botrány izgalmának.

- Tulajdonképpen hová hajt maga? Hiszen a címemet sem tudja.

Morley felvonta a vállát. Cinikusan mosolygott.

- De tudom az enyémet. Azt hiszem, ez elég?

Heléne nyugodtan dőlt hátra a kocsiban.

- Maga azt hiszi, hogy valóban olyan könnyen kapható nővel ül itt, ahogy az a macska mondta? Úgy festek?

- Nem fest úgy - mondta őszintén a férfi. - Nem akar feljönni hozzám?

Heléne egy pillanatig gondolkozott. Ednára gondolt. Határozott.

- Csak olyan nőt lehet levenni a lábáról, aki hagyja magát. Azt hiszem, nyugodtan feljöhetek - mondta.

Tom Morley diadalmasan mosolygott és rákapcsolt.

*

Elegáns villanegyedben, kétemeletes villa előtt állt meg az autó. Morley kiszállt és kisegítette az asszonyt.

- Szóval itt lakik? - kérdezte Heléne.

- Itt is - felelte a férfi. - A magamfajta szegény üldözött rókának sok lakásról kell gondoskodni, ha el akar rejtőzni a kékruhás parforce-vadászok elől. Ez mindenesetre a legkedvesebb tartózkodási helyem és főhadiszállásom.

Az úriszobában likőröket és cigarettát tett egy apró, kerekes asztalra és Heléne elé tolta.

- Parancsol?

Az asszony kezébe vette a lapos, szélestalpú poharat.

- Lia egészségére! - mondta.

Tom Morley meglepődve kapta fel a fejét.

- Miért?

- Mert neki köszönhetjük mindketten, hogy most itt vagyok.

Morley öntelt mosollyal nyugtázta a bókot és udvariasan kezetcsókolt.

- Én mindenesetre hálás vagyok neki - mondta. - Sohasem reméltem, hogy egy ilyen nagyszerű és gyönyörű asszony, mint maga, bizalmas kettesben legyen velem. Én nem vagyok valami könnyen hevülő ember, de úgy érzem, hogy máris szerelmes vagyok magába.

- Ugyan!

- Higyje el. Nem gondoltam volna, hogy ez is lehetséges. A nők mindig elkényeztettek. De azok olyanok voltak mind, mint Lia. Kis jelentéktelen rongyok...

- Szégyelje magát! Így beszél róluk? Micsoda hálátlanság!...

- Miért lennék hálás? Mert a nyakamba akaszkodnak? Mert az útjaimat keresztezik? Mert megbénítanak? Mert minden pillanatban attól kell tartanom, hogy beköpnek a kékkabátosoknak?

Heléne felvonta a vállát.

- Talán igaza van. De mit jelent ez magának, hogy most itt vagyok? Lehet, hogy két perc mulva veszem a kabátomat és elmegyek.

- Nem, ez nem lehet! Nem engedem!

- Erőszakkal visszatartana?

- Igen. Nem vagyok gyerek, akivel játszani lehet. De remélem, erre nem kerül sor. Nekem kell maga! Jobban, mint bárki. Mindent megkap, tőlem, amit akar. Nem tudok magáról semmit, csak a keresztnevét. A többi nem fontos. Én különb szerelmes vagyok, mint más, mert más ember csak olyan kincseket ajánlhat fel az asszonyának, ami az övé. Én azt is felajánlom, ami a másé!

Heléne egy pillanatra behunyta a szemét. Győzelmes mosoly vibrált az ajka szögletében.

- Mindent? - kérdezte alig hallhatóan.

- Mindent! - kiáltotta a férfi és átkapta a derekát.

Szája szomjasan csapott le az asszony szájára. Heléne az első pillanatban védekező mozdulatot tett, de aztán átengedte magát a csóknak. Csak akkor bontakozott ki az ölelésből, mikor leroskadtak a széles, alacsony kerevetre.

- Tom Morley! - mondta Heléne. - Hajlandó egy kérdésemre felelni? Őszintén?

- Igen - felelte a férfi, de szemében felvillant a gyanu.

- Tegnap elraboltak egy kislányt a Wawerly allé-ból. Edna Worth a neve. Maga rabolta el?

A kidnepper elmosolyodott.

- Ennyi az egész? Erre igazán felelhetek. Én raboltam el.

- Helyes. Hajlandó a kedvemért szabadon ereszteni?

- Szabadon ereszteni? Váltságdíj nélkül?

- Igen.

Tom Morley elszomorodott.

- Kétszázezer dollár! - morogta rosszkedvűen, aztán vállat vont.

- Akkor itt marad?

- Akkor itt maradok!

- Jó. Nem kérdezem, mi köze a dologhoz? Holnap reggel elmehet innen. És elviheti a gyereket. Becsületszavamra!

Heléne kinyujtotta a karját és meghúzta az állólámpa gyujtóláncát.

A szoba sötétbeborult.

A nyilazó Ámor

Az ezüstharangos állóóra nyolcat kondult. Heléne Worth kinyitotta szemét és egy pillanatig nem tudta, hol van? Aztán egy pillantást vetett a mellette alvó férfire és összerázkódott.

Lassan, óvatosan kelt fel. Egy szék karfáján megpillantotta az estélyi ruhát, melyet Lia tépett le róla tegnap este.

Hosszas keresgélés után, néhány biztosító tűt talált egy dobozban, rajzszegek és iratszorító kapcsok társaságában. Felvette a ruhát és a biztosító tűkkel megerősítette magán.

A szoba hűvös volt az őszi reggelen. Az asszony megborzongott és nyakába terítette a hermelines belépőt. Cigarettát talált az íróasztalon és rágyujtott.

Elgondolkozva fujta a füstöt a mennyezet felé. Arra gondolt, hogy hol lehet most Edna? A kicsi szőkefürtös angyal, aki soha nem fogja megtudni, milyen áldozatot hozott érte az anyja. A züllött asszony, akinek már úgyis minden mindegy...

Tekintete most a bronzszoborra esett. A szobor az íróasztalon állt, lehetett vagy harminc centiméter magas és a nyilazó Ámort ábrázolta.

- A szerelem istene! - gondolta Helén és keserűen mosolygott. Hamutartóba nyomta cigarettáját és az alvó férfihez lépett. Megrázta a vállát.

- Tom!

A gangszter egy pillanat alatt felébredt és a megszokottság reflexmozdulatával kapott a revolvere után. Aztán elmosolyodott.

- Te vagy az?

- Én vagyok.

- Már fel is öltöztél? Ez aztán a frissesség!

- El akarok menni.

- Mi az ördögnek ez a nagy sietség! Nem érsz rá?

- Nem. Keljen fel, adja ide a gyermeket és eresszen az utamra.

Tom Morley tágranyitotta szemét és csodálkozva kérdezte.

- Micsoda gyermeket?

- Edna Worth-ot. Akit elrabolt.

- Adjam vissza?

- Természetesen. Ahogy megigérte. Én beváltottam a szavam. Most magán a sor.

A gangszter felült a heverőn. Álmosan hunyorgott és gúnyosan nevetett.

- Adjam vissza a gyereket? Váltságdíj nélkül? Te megőrültél, kicsikém!

Heléne rémülten fogta meg a karját és megrázta.

- Nem őrültem meg! Ne nevetgéljen! Azonnal adja vissza a gyermeket! A kislányomat! Megigérte. Azt mondta, hogy visszaadja, ha... ha én...

Morley elégedetten vigyorgott.

- Megigértem, persze, hogy megigértem. Mit nem igér az ember ilyenkor? Nem igaz? De ami a kislányt illeti... ez túlzás. A gyermek mögött egy hatszázezer dolláros vagyon van. Én ennek a vagyonnak csak egy harmadrészét kértem. Tudom, hogy könnyelműség, de ezt a könnyelműséget most nem tetézem azzal, hogy ezt az egyharmadrészt kidobjam az ablakon.

- De...

- Tudom, mit akarsz mondani, fiam! Nincs igazad! Kétszázezer dollár mégis csak sok egy éjszakáért. Ezért, azt hiszem, bárkit megkaphatnék. És most hagyj aludni! Nyolc óra van és én még életemben nem keltem fel tizenegy előtt. Na, szervusz!

Heléne-nek minden vére az agyába tódult. Piros karikák ugráltak a szeme előtt. Minden elsötétült körülötte, mint akkor, abban a rettenetes sötétzárkában. Irtózva hátrált ettől a förtelmesen vigyorgó embertől, aki aljas cinizmusával kiölt belőle minden hitet. Térde megrogyott. Remegő kézzel kapaszkodott az íróasztalba. Ujjai valami hideget érintettek. Megmarkolta. Az Ámor-szobor volt. A nyilazó Ámor. Keze lassan elvörösödött, olyan erővel szorította a szobrot. A hangok rekedten és szaggatottan bugyborékoltak elő torkából.

- Szóval... nem adod... vissza?...

- Nem, cicuskám, hagyjuk ezt a...

A többit már nem tudta kimondani. A szobor zúgva repült át a levegőn. Egy reccsenés hallatszott.

Tom Morley lassan visszaereszkedett a párnára. A mosoly ajkára fagyott. Tágranyitott szeme csodálkozva meredt a semmibe. Horpadt halántékán széles sugárban csurgott a vér. Ajka kinyílt, de már nem jött ki hang a torkán. Összeszorított ökle nagyot koppant a parketten. Aztán csend lett.

- Agyonvertem!...

Hangtalanul suttogta maga elé ezt a szót. Szájszöglete egy pillanatig idegesen rángatózott. Messziről nézte a férfi krétafehér, halálbameredt arcát. Aztán egyszerre, minden átmenet nélkül nagy nyugalom ömlött el egész lényén. Határozott léptekkel ment a kerevethez és közvetlen közelről belenézett a megüvegesedett szemekbe.

- Te elkészültél, fiatalember! - mondta hidegen. - Tartsak talán halotti beszédet feletted? Tarthatok... Egy csirkefogóval kevesebb van a földön! Én visszamegyek a börtönbe. Látod, még ez sem izgat túlságosan! Olyan mindegy. A kislányommal úgysem lehetek együtt. Tudod, Tom Morley, őszintén szólva, irigyellek is egy kicsit...

Mikor megfordult, lába megbotlott valamiben. A szobor volt. A nyilazó Ámor.

- A szerelem istene! - gondolta fanyar mosollyal és kisietett a szobából.

*

Halkan zárta be maga mögött az ajtót. Mellére szorította kezét és hangosan lihegett. Most jön a dolog nehezebbik része. Megtalálni a gyermeket.

- Hol lehet Edna? Ez a gazember azt mondta az éjszaka, hogy itt van a házban. De nem hazudott-e? És ha igazat mondott, megtalálhatja?

Találomra megindult lefelé a lépcsőn. Kétségbeesett erővel markolta a korlátot és igyekezett, hogy ne csapjon zajt. Lába úgy remegett, hogy alig tudott lépni.

Négy-öt lépcsőfokon haladhatott lefelé, mikor a lépcső alján kinyílt az ajtó és kilépett rajta az egyik testőr. Pizsamakabát volt rajta és álmosan, hunyorogva nézett az asszonyra.

Heléne torka összeszorult a rémülettől.

- Vége! - suttogta kiszáradt ajakkal.

A szélesvállú, hatalmas állkapcsú gangszter azonban egyszerre elmosolyodott. Ráismert az asszonyra és barátságosan bólintott.

- Jó reggelt!

- Jó reggelt! - felelte Heléne alig hallhatóan.

A férfi bizalmaskodva nevetett.

- Na, kellemes éjszaka volt? - kérdezte szemtelenül hunyorgatva.

Heléne elvörösödött a haragtól.

- Semmi köze hozzá! - kiáltotta.

A másik behúzta a fejét a két válla közé.

- Na jó, jó, jó, azért nem kell fellármázni az egész házat.

Heléne is ezt akarta legkevésbé. A meghunyászkodó hang azonban visszaadta nyugalmát és új ötletet is adott neki. Magához intette a férfit.

- Idehallgasson! - mondta. - A vezér alszik és tizenegy előtt nem szabad felkelteni...

A testőr megvonta széles vállát.

- Tudom. Soha nem volt szabad tizenegy előtt zavarni.

- Helyes! Most pedig adja ide a gyermeket.

- Miféle gyermeket?

- A Worth bébit, akit tegnap elraboltak.

- Adjam oda? Minek?

- Mert el kell vinnem innen. A vezér nem érzi magát biztonságban. Nem akarja itt tartani.

- Úgy, úgy... és hová viszi?

Heléne ismét megijedt. Erre a harcra nagyon készületlenül állt ki. Ha most nem ad elfogadható választ, akkor gyanut fog és mihelyt egyszer gyanakodni kezdett, vége a fölényének. - Ugorjunk fejest! - gondolta és mosolygott.

- Hogy hová viszem? Maga csodálkozni fog. A Gorilla Ted-hez.

A másik felkapta a fejét.

- Mi a fene?! Hát kibékültek? Ez lehetetlen!

- Maga nem tudja?

- Honnan tudnám? A vezér soha nem mond meg semmit. De ezt nem hittem volna, hiszen...

- Tudom! Nézeteltérés. Nyolc gépfegyvergolyót operáltak ki a lábából, dehát üzlet, üzlet. Együtt voltam a vezérrel a Gorilla Ted lakásán.

A testőr hirtelen lecsapott rá.

- Hol lakik!?

- A 14. Avenuen, a Lincoln uccában - felelte nyugodtan az asszony.

A gangszter megnyugodott. Csendesen kérdezte.

- Szóval ismét együtt fogunk dolgozni a Gorillával?

- Természetesen.

- Én nem bánom. Na jöjjön, oszt vigye azt a kölyköt. De vigyázzon rá, mert...

- Tudom, kétszázezer dollárt ér!

- Maga mindent tud?

Heléne kacéran mosolygott.

- Na hallja, fiam! Én ne tudnék mindent?!

A férfi ismét a vállát vonogatta.

- A vezér nagyon könnyelmű. Biztos, hogy egyszer kitöri a nyakát valamelyik nő miatt...

Heléne komolyan bólintott.

- Én is azt hiszem!

*

Kezében tartotta Edna meleg és sima kezét, míg a taxi lassan nyomult előre, az óriási forgalmú uccákon. A kislány odahajtotta szőke fejét a prémes belépőre és nyugodtan, csendesen - kicsit mosolyogva aludt. Heléne agyában lázasan és meglehetősen összefüggéstelenül kergették egymást a gondolatok.

- Most persze meg kellene szökni!... A gyerekkel... Ezek még nem fedezték fel a gyilkosságot... és ha felfedezik?... A rendőrség?... A gyerek vele maradhatna, ha... Nem, ez őrültség. A törvény keze mindenképen utolérné... még ha nem gyilkolt volna, akkor is... Nála, a züllött asszonynál, akinek szeretője... és most... és aki börtönben volt... Most embert is ölt... Nem! Ezt nem lehet... Lelkiismeretlenség volna... ki kell inni a keserű poharat!

Hirtelen elhatározással kikopogott az ablakon a soffőrnek.

- Forduljon vissza! Wawerly allé 4! - kiáltotta.

- Lehet, hogy őrültséget követek el, de ha ez sem sikerül, akkor nincs igazság a földön. Ha az a két vénlány még ezek után is elitél, akkor nincs szívük. De remélem...

Mikor a kocsi megállt a rácsos kapu előtt, Heléne gyöngéden felkeltette a gyermeket és megcsókolta.

- Itthon vagyunk, kicsikém! Kiszállunk. Gyere szépen!

Ölében vitte a kislányt a kapuig. Ott letette és becsengetett.

- Anyuka, te azt mondtad, hogy hozzád megyünk!

- Meggondoltam, drágám. Jobb ez így.

- Kinek jobb?

- Neked... és talán nekem is.

- És én akkor megint nem foglak látni ilyen sokáig?

- Dehogynem szívecském, majd eljövök...

- Mikor?

Heléne-nek elsötétült a szeme egy pillanatra. Fojtott, bizonytalan hangon mondta.

- Azt nem tudom... talán nemsokára!

Csoszogó lépések közeledtek. A kerti út kanyarodójában feltünt az öreg kertész görnyedt alakja. Heléne mégegyszer lehajolt és megcsókolta a kislányt. Aztán beugrott az autóba.

- A rendőrfőnökségre! - utasította a soffőrt.

Igen, visszaeső bűnös vagyok!

Ott ült a szolgálatos kapitány előtt. Idegesen szívta cigarettáját és a keztyűjét tépdeste.

- Jól értettem, asszonyom? Ön megölte az éjjel Tom Morley-t?

- Igen, jól értett kapitány úr. Megöltem.

- Hogyan ölte meg?

- Agyonvertem. Egy szoborral. A nyilazó Ámorral.

- Szabad tudnom az okot?

- Veszekedtünk. Elfogott az indulat... elvesztettem az önuralmamat... felkaptam a szobrot és...

Keskeny fehér kezével ideges mozdulattal simított végig a homlokán. Remegett a szája, mikor folytatta:

- Kapitány úr, az rettenetes volt... mikor elhajítottam a szobrot, rögtön kijózanodtam. A feje nagyot reccsent. Ez a reccsenés egész életemen át a fülemben fog zúgni... most is hallom... Akkor megnyugodtam... Hidegfővel mérlegeltem a helyzetet.

- Szabad egy kérdést?

- Tessék.

- Milyen viszonyban volt ön azzal a... szóval, az áldozattal.

Heléne egy pillanatig hallgatott. Aztán vállat vont.

- A szeretője voltam.

- Úgy, úgy... szabad tudnom mégis a közvetlen okot... miért ölte meg?

Heléne gondolkozott.

- Kapitány úr... ez olyan dolog... ön meg fogja érteni, hogy titokban akarom tartani. Ha lehet. Tehát, amit elmondok...

- Csak nyugodtan! Ha egy lehetőség van rá, diszkréten fogjuk kezelni a dolgot.

- Kérem, Tom Morley elrabolta a gyermekemet. Féltem, hogy a kislánynak baja esik. Azt sem akartam, hogy váltságdíjat kellessen érte fizetni... a gyermek vagyonából. Felkerestem...

- Szabad egy kérdést?

- Tessék.

- Mióta volt maga a szeretője ennek az embernek?

- Ma éjjel óta.

A kapitány elmosolyodott.

- Na, szép! Most ön valószínűen azt fogja mondani, hogy csak azért lett az övé, hogy a gyereket visszakapja.

- Igen. Ezt akarom mondani.

- Ne fáradjon! Tudom a többit. Az a bandita megígérte, hogy ha maga... szóval értjük egymást... akkor kiadja a gyermeket. Mikor maga meghozta ezt az áldozatot, akkor nem teljesítette az ígéretét. Igaz?

- Igaz.

- Nagyon szép, tanulságos mese. Egy hibája van. Kicsit regényes. Az élet nem produkál ilyen helyzeteket. Legjobb lesz, ha őszintén elmondja a kapcsolatát ezzel az emberrel! Ha bevall mindent!

Az asszony vállat vont.

- Kapitány úr, az ön dolga, hogy mit hisz el és mit nem. Én fenntartom, amit vallottam.

- Nagy hiba a konokság, fiam. Ezzel nálunk semmire sem megy.

- Sajnálom. Mást nem mondhatok. Talán nem is fontos. Nekem már úgyis mindegy, minden.

Csend volt, csak a vallomást vezető rendőrtiszt tolla sercegett a papiron. A kapitány szórakozottan cigarettázott. Pár perc mulva egy rendőr lépett be. Tisztelgett és jelentette:

- Kapitány úrnak alázatosan jelentem, a házat megtaláltuk. A holttest ott van. Más senki. Nyilvánvalóan elmenekültek. Grant főfelügyelő úr és a bizottság ott van. A holttest mellett egy kis bronzszobor fekszik. Egy nyilazó gyereket ábrázol. Véres.

- Köszönöm Smith! Mehet.

A rendőr tisztelgett és kiment. A kapitány Heléne-re nézett.

- Még néhány kérdésem volna, asszonyom. Azonos ön azzal a Mrs. Heléne Worth-tal, aki...

Heléne közbevágott.

- Azonos vagyok. Tizenhat hónapot töltöttem börtönben szándékos emberölés kísérlete miatt.

- Szóval visszaeső?...

- Igen, visszaeső vagyok!

- Ki volt az illető, akit akkor meg akart ölni?

- Nem akartam megölni! Csak majdnem megöltem. Ez nagy különbség, kapitány úr! Egyébként egy délamerikai férfi volt. Pancho da Rivera a neve.

- És... hm... talán annak is a szeretője volt?

Heléne hidegen bólintott.

- Igen. Annak is...

A kapitány megcsóválta a fejét.

- Micsoda züllöttség!

Heléne elnevette magát. A rendőrtiszt ráförmedt.

- Mit nevet?!

- Nem fontos, kapitány úr. Kicsit filozofáltam, így gondolatban és az elméletem végső értelmén nevettem. Most pedig ne fáradjon tovább! Mindent elmondtam, amit akartam. A további kérdések feleslegesek. Úgysem válaszolnék rájuk.

A kapitány vállat vont és a másik asztalnál ülő fiatalemberhez fordult.

- Mindent jegyzett?

- Igenis! Tessék parancsolni!

A kapitány Heléne felé tolta a teleírt íveket.

- Olvassa el és írja alá!

Heléne megfogta a feléje nyujtott tollat. A jegyzőkönyvet nem olvasta el. Szó nélkül aláírta.

A kapitány csengetett. Egy rendőr lépett be és feszesen megállt az ajtóban... A kapitány Heléne-hez fordult:

- Előzetes letartóztatásba helyezem! - a rendőrhöz fordult - vigye az őrizetesbe!

Mikor Heléne a rendőrrel elhagyta a szobát, a kapitány megcsóválta a fejét és a fogalmazóhoz fordult.

- Mit szól ehhez a cinikus, romlott bestiához?

A fiatalember elmosolyodott...

- Mit szóljak? Gyönyörű! Én mondom kapitány úrnak, hogy szívesen fejbeveretném magam vele...

A kapitány megvetően nézett végig rajta és sok meggyőződéssel mondta:

- Hülye!

*

A vizsgálati fogságban eltöltött két hónap nagyon megviselte Heléne Worth-ot. Arca megnyúlt, szőke haja gondozatlanul hullt magas homlokára, amint ott ült a főtárgyalási teremben, a vádlottak körülkerített emelvényén, háta mögött a két fogházőrrel és ajka idegesen rándult meg néha.

Mr. O'Brien megráncigálta hatalmas ősz bajuszát, fel- és alá sétált az esküdtek hosszú asztala előtt és beszélni kezdett.

- Esküdt uraim! Mikor hivatlanúl elvállaltam itt védencem védelmét, ezt két okból tettem. Az egyik ok, hogy harminc esztendeje vagyok a Worth-család védője és nálam senki sem ismeri jobban az ottani helyzetet és magát Mrs. Worthot. A másik ok az, hogy olyan dolgoknak jöttem a nyomára, amelyek döntően fogják befolyásolni ezt az ügyet és ezt a főtárgyalást, elejétől végig visszautasítva és összetörve az ügyész úr vádját, egészen az önök felmentő végzéséig.

- Esküdt uraim! Itt ül magábaroskadva önök előtt egy asszony, akiről mindenki azt hiszi, hogy bűnös, léha, könnyelmű, züllött teremtés, aki...

*

- Nem értelek Dorothy, miért vagy ilyen szórakozott?

Dorothy félretolta a sakkfigurákat és rosszkedvűen mondta:

- Nincs kedvem játszani, Anne. Izgat ez a főtárgyalás. Most már bánom, hogy hagytam magam terrorizálni tőled és nem mentem el.

- Bolond vénlány vagy! - csattant fel Miss Anne. - Mit törődsz az egész dologgal?

Dorothy felállt és az ablakhoz lépett. Hirtelen visszafordult.

- Nézd csak Anne! Próbálj egyszer életedben tárgyilagos lenni! És akkor rá fogsz jönni, hogy ebben a dologban, ebben az újabb tragédiában, nekünk is van egy kis részünk.

- Nekünk! Te megőrültél!

- Ne erőltesd a felháborodást! Úgy sem sikerül. Ép olyan jól tudod, mint én, hogyha akkor nem ragaszkodunk ahhoz, hogy a kislányt elvegyék tőle, mindez nem történik meg.

Anne hallgatott. Rosszkedvűen dobálta be a figurákat a dobozba. Aztán csengetett. Kis szünet után ismét csengetett.

- Na mi van ezzel a Maryvel? Miért nem jön be. Talán elküldted?

- Igen.

- Hová?

Dorothy lehajtotta a fejét és kicsit szégyenkezve mondta:

- Tudod, ha már én nem mentem el... elküldtem a főtárgyalásra... megbíztam, hogy ha valami érdekes dolog történik, hát telefonáljon.

Anne rosszalóan csóválta a fejét.

- Micsoda szentimentalizmus!

*

... Mert esküdt uraim és hölgyeim, önök már sokszor meggyőződhettek róla, hogy a legdöntőbb bizonyítékok is alakúlhatnak tévedésen és hogy a látszat gyakran csal. Azonnal be fogom bizonyítani önöknek, hogy ezt a szerencsétlen, sorsüldözött asszonyt, csak felmenteni lehet. Mielőtt azonban folytatnám védőbeszédemet, egy utólag jelentkezett tanu kihallgatását fogom kérni és akkor az igen tisztelt ügyész úr vádja úgy fog összeomlani, mint egy - sértés ne essék, szólván - rosszul felépített kártyavár. (Derültség a hallgatóság soraiban.)

Az elnök erélyesen megkopogtatta ceruzájával az asztalt.

- Csendet kérek! Milyen tanuról beszél a védő úr?

- A neve Teddy Morton. Az alvilág és a rendőrség azonban Gorilla Ted néven ismeri. Foglalkozására nézve gangszter és kidnepper. Azért jelentkezett csak most, az utolsó pillanatban, tanuvallomásra, mert a törvénnyel szemben egy kis elintézetlen ügye volt. Most már kimászott a bajból, nincs mitől tartania, tehát megjelent, hogy eleget tegyen polgári kötelességének.

- Szólítsák be a tanut.

Gorilla Ted vastag botra támaszkodva besántikált. Széles állkapcsú, szépnek cseppet sem mondható arca elvigyorodott, mikor az elnöki emelvény elé állt, hogy bemondja az adatait. Általános lett a derültség, mikor bemondta, hogy még nem volt büntetve.

- Hogy lehet az? - kérdezte az elnök.

Gorilla Ted ismét vigyorgott.

- Bocsánat - mondta - ez az én üzleti titkaim közé tartozik.

- Védő úr, a tanut ön állította elő, tessék feltenni, szorosan erre a bűnügyre vonatkozó kérdéseit.

- Tudott ön a gyermek elrablásáról? - kérdezte O'Brien.

A Gorilla megdörzsölte széles állát.

- Csak annyit, amennyit az ujságban olvastam később a dologról.

- Mondja el, amit Mrs. Worthra vonatkozóan tud!

- Hát kérem... Mrs. Worth felkeresett engem, a gyermek elrablását követő napon, délután. Nagyon határozottan és őszinte hangon beszélt.

- Mit mondott?

- Megkérdezte, hogy én tettem-e... hogy én loptam-e el... a... szóval én csináltam-e ezt a kis munkát? Mondtam, hogy nem. Nem is lehetett közöm a dologhoz, mert már harmadik hete súlyos betegen feküdtem. Ezt Mrs. Worth is láthatta.

- Tom Morley nevét említette a vádlott? - szólt hirtelen közbe az ügyész.

- Előbb én említettem. Mondtam, hogy valószínűen ő volt a... szóval, hogy ő lopta el a kislányt.

O'Brien diadalmasan nézett az ügyészre, aztán a Gorillához fordult.

- Tom Morleyra vonatkozóan nem kérdezett semmit öntől Mrs. Worth?

- De igen. Kérdezte, hogy milyen ember?

Az ügyvéd diadalmasan csapott jobb öklével a baltenyerébe.

- Köszönöm! Több kérdésem nincs.

Az elnök az ügyészhez fordult:

- Kiván az ügyész úr kérdést intézni a tanuhoz?

- Köszönöm, nem!

- A vádlott?

- Köszönöm, nem!

O’Brien az elnöki emelvény elé lépett.

- Elnök úr, kérem a tanu megesketését.

Az ügyész felugrott.

- Ellenzem. Elnök úr, a leghatározottabban tiltakozom az ellen, hogy egy ilyen ember szavait törvényes alapon igaznak minősítsék. Ez az ember, ez köztudomású, veszedelmes gengszter és csak enyhe törvényeinknek tudható be, hogy még mindig sikerült kibujnia az igazságszolgáltatás keze alól. Ez az ember, az alibikirály. Egy-egy ügyében tizenkét hamistanut állít játszi könnyedséggel ez az ember a bíróság elé...

Gorilla Ted hirtelen közbeszólt:

- Kérem, ügyész úr, ne tessék itt felsorolni a többit. Inkább szívesen eltekintek a megesketésemtől.

Óriási derültség az egész tárgyalóteremben. A Gorilla kicsit sértődötten teszi hozzá:

- De amit most elmondottam, az első szótól az utolsóig, igaz.

O’Brien ismét beszélni kezdett.

- Esküdt uraim! Azt hiszem most a legfényesebben beigazolódott, hogy Heléne Worth soha azelőtt nem állott Tomas Morley-val összeköttetésben. Mrs. Worth tudta, hogy gyermekéért óriási váltságdíjat fognak követelni. Féltette a kislány életét. Ez az asszony a rendőrségen teljes, beismerő vallomást tett, de ott csak azt fogadták el, ami terhelő volt. A mentőkörülményeket nem hitték el neki. Miért? Igazán könnyű elképzelni, hogy egy anya, aki félti gyermeke vagyonát és főleg életét, a legmesszebbmenőkre is elhatározza magát és meghozza a legnagyobb áldozatot, amire csak anya képes lehet. Ez a szerencsétlen asszony, aki...

*

- Játszol kislányom?

- Igen, Dorothy néni, de ez a baba már nagyon unalmas. Vegyél másikat!

- De hiszen egy hete sincs, hogy ezt kaptad!

- Nem baj! Anna néni mindig azt mondja, hogy én gazdag vagyok. Hát ha gazdag vagyok, akkor vegyünk új babát.

- Jó, jó! Majd veszünk. Nem akarsz kimenni a kertbe játszani?

- Kimehetek, de hiába megyek, anyuka már sosem jön arra.

- Majd egyszer megint arra jön, drágám.

A másik szobában megszólalt a telefon. Dorothy besietett.

- Halló!... Maga az Mary? Mi ujság?

- Vége a tárgyalásnak, Miss Worth.

- És?...

- Felmentették! De meg is érdemelte! Majd elmondom...

*

Heléne Worth elhárította a körülötte tolongó, ünneplő közönséget és az ujságírókat. Fáradt léptekkel ment a legközelebbi taxiig és beült.

A taxi a jól ismert villa előtt állt meg. Heléne kiszállt és végigsietett a rácskerités mentén.

- Edna! - kiáltotta.

A kislány odaszaladt.

- Hát mégis eljöttél, anyuka? Már azt hittem, sose jössz.

- Bizony, drágám, én is azt hittem...

- Mit hoztál nekem?

- Most nem tudtam hozni semmit, de van otthon egy nagy mackó, majd legközelebb...

- Gyere be anyuka!

Heléne szomorúan ingatta a fejét.

- Nem lehet, kicsikém, Anne néni és Dorothy néni haragudnának.

- Nem haragudnának. Én majd szólok nekik, hogy ne haragudjanak. Jó? Na, gyere!

Felágaskodott és kinyitotta a kertkaput.

Heléne tétovázva állt a küszöbön. A verandán feltünt Dorothy és Anne alakja. Heléne kicsit félve nézte őket, mikor belépett a kertbe. Dorothy mosolygott, Anne pedig elfordult, de Heléne látta, hogy az arcán nincs harag...

VÉGE.